

ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ

Τὸ μυστήριό τῆς ὑγείας καὶ τῆς ἀρρώστιας

ΤΟΥ κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Μ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
Λέκτορας Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν

Ἐδῶ καὶ μερικά χρόνια, μετὰ τὴν συμπαραστάση τῆς Ἑδρας Πρακτικῆς Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τῆ συμμετοχῆ πολυαριθμῶν Προσβυτέρων καὶ Διακόνων, ἡ «Ἐταιρεία Χριστιανικοῦ Θεάτρου» ὁργανώνει στὴ Μονὴ Καισαριανῆς τὴν τελετὴ τοῦ Ἐδχελαίου γιὰ τὰ μέλη καὶ τοὺς φίλους τῆς. Ἡ προσέλευση εἶναι ἀδρόα καὶ ὅσοι συμμετέχουν αἰσθάνονται βαθιὰ τοὺς καρποὺς τῆς σεμνῆς αὐτῆς τελετῆς καὶ συγκροτοῦν γιὰ πολὺ καιρὸ στὴ μὴμη τους τὴν κατανυκτικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἐπικρατεῖ.

Τῆς τελετῆς προηγεῖται πάντοτε μιὰ καταιοισιτικὴ δεκάλεπτη εἰσήγησις ποὺ προσεγγίζει κάθε φορὰ καὶ διαφοροτικὴ πλευρὰ τοῦ «Μυστηρίου τῆς Ὑγείας καὶ τῆς Ἀρρώστιας», ποὺ στὴν οὐσία του

Ἐδχελαίου, μετὰ τὸ ὁποῖο ἔχει ἐφοδιάσει τὴν Ἐκκλησία Του ὁ φιλόανθρωπος Κύριος.

Τελευταῖα, ὅπως πληροφοροῦμεθα, ὄλο καὶ περισσότεροι χριστιανοὶ ἐπιζητοῦν τὴν ἔλση ἐδχελαίου σὶὰ σπῖτια τους. Αὐτὸ συμβαίνει ἰδιαίτερα σὶς περιόδους πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα καὶ τὸ Πάσχα. Εἶναι ἐπίσης πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ μεταβαίνουν σὶς Ἰ. Ναοὺς τὸ ἀπόγευμα τῆς Μ. Τετάρτης γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν σχετικὴ ἀκολουθία καὶ νὰ χρυσθοῦν. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἱεροεῖς μας σνηθίζουσι, διὰν τοὺς προσκαλοῦν γιὰ ἐδχελαίσι σὶὰ σπῖτια, νὰ συζητοῦν μετὰ τοὺς πιστοὺς πάνω σὶ τὸ νόημα τῆς ἀκολουθίας καὶ τῶν ἐπὶ μέρους σιτιγμῶν τῆς. Κατὰ τὴ συζήτηση δίδεται ἐπίσης ἡ ἐδκαιρία νὰ θυγοῦν, πέρα ἀπὸ τὰ προβλήματα ποὺ φέρνει μαζί τῆς ἡ ἀρρώστια, διὰν ὑπάρχει συγκεκριμένη περίπτωση ἀσθενοῦς, καὶ ἄλλα ζητήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν οἰκογένεια ἢ ἐρωτήματα ποὺ ἀφοροῦν σὶ τὴν πίστι καὶ τὰ ὁποῖα μετὰ ἀφορμὴ τὰ ὅσα σημαντικὰ τελεσιουργοῦνται κατὰ τὸ Μυστήρισι ἔρχονται σὶ τὴν ἐπιφάνεια καὶ περιμένουν ἀπαντήσεις.

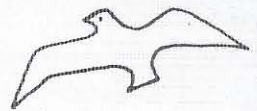
Τὸ μοναστήρι τῆς Καισαριανῆς. Στὸν περίβολό του ἔγινε ἡ τελετὴ τοῦ Ἐδχελαίου.

αὐτὸ σημαίνει τὸ Μυστήρισι τοῦ Ἐδχελαίου. Ἐφέτιος, σὶς 18 Μαῖου, προσκεκλημένος νὰ ὁμιλήσει ἦταν ὁ σπητάκης αὐτῆς τῆς σιήλης. Τὸ κείμενο αὐτῆς ὁμιλίας, ποὺ διατηρεῖ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προφορικοῦ λόγου, δημοσιεύουμε ἐνθὺς ἀμέσως, σὶν ἀφορμὴ γιὰ σκέψεις πάνω σὶ τὴν ποιμαντικὴ ἀξιολόγησι τῶν δυνατοτήτων τοῦ Μυστηρίου τοῦ

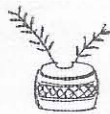
Στὴν μυσταγωγικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς τελετῆς, ποὺ σὶ τὴ δημιουργία τῆς συμβάλλει σὲ σημαντικό βαθμὸ καὶ ὁ ἱεροεῖς, ὁ καθένας μας ἀντιμετωπίζει θεμελιώδη ὑπαρξιακὰ ἐρωτήματα, κινεῖται ἀνάμεσα σὶ τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἐλπίδα, ὑποφέρει καὶ λυτρώνεται, γνωρίζει καλύτερα τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἄλλους, μέλη τῆς μιᾶς, ἀγίας, καθολικῆς καὶ ἀποστολικῆς ἐκκλησίας, ἐπεκτείνει τὴ λειτουργικὴ προσευχὴ μέσα σὶ τὴν κατ' οἶκον μικρὴ ἐκκλησία του. Ἐδῶ, ἐπιτελεῖται ἓνα εἶδος οἰκογενειοθεραπείας. Ἡ ὄλη οἰκογένεια εἰομαζέται γιὰ τὸ Μυστήρισι τῆς ἰ. Ἐξομολογήσεως. Πολλὲς φορὲς μάλιστα ἐξομολογοῦνται ἐπὶ τόπον, ζητοῦν ἀμοιβαία συγχώρηση, καὶ μετὰ πρόψη ἐδκαιρία μετέχουν σὶ τὸ Μυστήρισι τῆς Θ. Ἐδχαριστίας. Ἐνας κῆλος κλείνει, ἓνας ἄλλος ἀνοίγει, καὶ ὁ ἱεροεῖς γίνεται εἶσι οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ ὑπηρετιόντας τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Γιὰ τὸν ποιμένα θὰ εἶναι χρήσιμο νὰ ἀνατρέξει: σὶ τὸ τεῦχος 15, Ἀκολουθία τοῦ Ἐδχελαίου, τῆς σειρᾶς «Κείμενα Λειτουργικῆς» ποὺ

σ ἐ δρόμους ποιμαντικῆς διακονίας

ἐκδίδει ὁ καθηγητὴς Ἰωάννης Φουντούλης, Θεσσαλονίκη 1978, 90 σ.: σὺ δὲ ἄρθρο Εὐχέλαιο, τοῦ καθηγητοῦ Ἰωάννου Καλογήρου, σὴν «Θρησκευτικὴ καὶ Ἠθικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια», τόμος 5, 1964, σσ. 1131 - 1140 καθὼς καὶ σὺ δὲ βιβλίον τοῦ Κωνσταντίνου Καλλιπῆ, Ὁ Χριστιανικὸς ναὸς καὶ τὰ πελοῦμένα ἐν αὐτῷ, Ἀθήναι, Ἐκδόσεις Χριστιανικοῦ Βιβλίου, 1958, σσ. 559 - 573.

Μὲ τὴν προσέλευσίν μας στὸν ἱερό καὶ ἱστορικό αὐτὸ χώρο, ἀνταποκριθῆκαμε ἔτσι στὴν πρὸς κλησὴ τῆς Ἐταιρίας Χριστιανικοῦ Θεάτρου νὰ «παρακολουθήσουμε» καὶ νὰ «παρασταθοῦμε» στὴν τελετὴ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Εὐχελαίου κατὰ τὸ Βυζαντινὸ Τυπικό. Τὸ ὑποδλητικὸ περιβάλλον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς βοηθᾷ στὴν κατανόησιν τοῦ πλοῦτου τῶν ὀρωμένων τὴν ὥρα αὐτή.

Ἐπορίας ἀξίον

Ἐκ πρώτης ὄψεως, ἡ πρόσκλησιν αὐτὴ συνιστᾷ, θὰ ἔλεγα, κάτι τὸ παρὰ ὁξο. Στὴν πρώτη μαρτυρία περὶ τοῦ εὐχελαίου στὴν καθολικὴ ἐπιστολὴ τοῦ ἀποστόλου Ἰακώβου λέγεται, ὅτι «ἂν κάποιος ἀσθενεῖ, ἂς προσκαλέσῃ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας» (Ἰακώβου ε' 14). Σήμερα, τόσο ἡμεῖς ὅσο καὶ οἱ πρεσβύτεροι εἴμαστε προσκεκλημένοι: μιᾶς Ἐταιρίας ποὺ φέρει τὴν ἐπωνυμίαν Ἐταιρία Χριστιανικοῦ Θεάτρου. Προσκαλούμεθα, λοιπόν, νὰ παρασταθοῦμε σὲ μιὰ ἰδιότυπη «παραστάσιν», νὰ παρακολουθήσουμε, δηλαδή, μιὰ τελετὴ, τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἁγίου Ἐλαίου ἢ τοῦ Εὐχελαίου ποὺ φάλλεται ἀπὸ ἐπτὰ ἱερεῖς ἐν Ἐκκλησίᾳ.

Ἐπίπαρχει, βέβαια, πάντοτε τὸ ἐνδεχόμενο νὰ παρασταθοῦμε σὲ μιὰ παράστασιν καὶ νὰ παρακολουθήσουμε σὰν ψυχροὶ θεατῆς τὰ δρώμενα ἐπὶ σκηνῆς. Μία τελετὴ περιέχει πάντα στοιχεῖα θεατρικά. Θὰ μπορούσαμε, ἀσφαλῶς, νὰ ἀναπτύξουμε σὲ διάρκειαν τὸ θέμα αὐτό. Ἐν μιᾷ τελετῇ συνιστᾷ τελικὴ παράστασιν, ἀναπαράστασιν ἢ κάτι παρόμοιον. Ἐδῶ, ὅμως, εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι συμβαίνει κάτι πάρα πάνω, κάτι τὸ ζωντανό, στὴν αὐτὴ γνήσια μορφή τοῦ ζωντανοῦ θεάτρου (living theater). Κανένας ἀπὸ ἡμᾶς δὲν παραμένει ἢ δὲν ἦλθε γιὰ νὰ παραμείνῃ ἀπλῶς θεατῆς ἢ ἀκροατῆς τοῦ λόγου.

ἦλθε γιὰ νὰ συμμετάσχει, νὰ ζήσει τὰ ὅσα μεγάλα καὶ σπουδαία ἐπιτελοῦνται. Δὲν ἦλθε γιὰ νὰ μείνῃ στὴν ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων, ἦλθε γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ βάθος, νὰ τοῦ ἀποκαλυφθῇ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει (συν-βαίνει) ὥστε νὰ συν-βαδίσει, νὰ συν-χωρήσῃ καὶ νὰ προχωρήσῃ μαζί με ἄλλους τοὺς ἄλλους.

Στὸ πρῶτο αὐτὸ παράδοξο ποὺ ἐξετάσαμε ἀκολουθεῖ μιὰ δευτέρη ἀπορία (ἀ-πορία), στὴν ὁποία πρέπει νὰ θροῦμε κάποιον «πέρασμα» γιὰ νὰ διαδοῦμε καὶ νὰ τὴν ὑπερδοῦμε. Τὸ ἀποστολικὸ κείμενο θέτει τὸ ἐρώτημα: «Ἄσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν» (ἀσθενεῖ κανένας μεταξὺ σας); «Ὅλοι μας, ὅσοι ἐρισκόμαστε αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐδῶ, διερωτώμεθα: «μήπως εἴμαστε ἄρρωστοι» καὶ μᾶς ἔφεραν ἐδῶ στὴν ἐκκλησίαν νὰ μᾶς διαβάσῃ εὐχέλαιο; Μήπως εἴμαστε ἄρρωστοι; καὶ δὲν τὸ ξέρουμε; Μὰ ἂν ἡμᾶς ἄρρωστοι δὲν θὰ τὸ ξέραμε καὶ δὲν θὰ προσκαλούσαμε τότε ἡμεῖς, ἀπὸ μόνοι μας, τοὺς πρεσβυτέρους στὸ σπίτι μας «γιὰ νὰ προσευχηθοῦν ἐπάνω μας, ἀφοῦ πρῶτα μᾶς ἄλειθαν με λάδι: στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, καὶ ἡ προσευχὴ αὐτὴ ποὺ θὰ γινόταν με πίστη θὰ μᾶς θεράπευε καὶ ὁ Κύριος θὰ μᾶς σήκωνε, καὶ ἂν εἴχαμε διαπράξει: ἁμαρτίες θὰ μᾶς τίς συγχωροῦσε», καθὼς μᾶς διαβεβαίωσε ὁ ἴδιος ὁ ἀπόστολος Ἰακώβος στὴν ἐπιστολή του (ε' 14-15). Ὁ ἀπόστολος ἐπιλέγοντας συμβουλεύει: «νὰ ἐξαμολογεῖσθε τὰ παραπτώματά σας ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ νὰ προσεύχεσθε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλον, γιὰ νὰ θεραπευεῖτε. Ἡ προσευχὴ τοῦ δικαίου ἔχει μεγάλη δύναμιν στὰ ἀποτελέσματά της» (ε' 16). Ἡ ἀπορία γιὰ τὴν ὁποία κάναμε λόγο, δὲν εἶναι μόνο μία, ἀλλὰ πολλές, περισσότερες.

Ὁρόσημα ὑπερβάσεως

Μιὰ πρώτη δοῆσις γιὰ τὸ πέρασμα ποὺ ἀναφέραμε θὰ ἦταν, ἂν θεωρούσαμε τὴν ἀνθρώπινὴν μας κατάστασιν συνολικά, σὰν ἕνα συνεχῆ στὴν ἐναλλαγὴ τοῦ ρεύματος, ποὺ περικλείεται ἀνάμεσα σὲ ὀρόσημα ποὺ καθορίζουν τὴν ἀνθρώπινη ὑπαρξιν. Τέτοια ὀρόσημα μπορεῖ νὰ ἀποτελοῦν ἡ ἐπαφὴ καὶ κοινωνία μας με τὸν Χριστὸ ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ υγεία ἢ ἡ ἀπομάκρυνσὴ μας ἀπὸ Αὐτὸν καὶ τὸ θέλημα Του ποὺ χαρακτηρίζεται ὡς ἁμαρτία. Συνέπειαν αὐτῆς τῆς ἀπομακρύνσεώς μας ἀπὸ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς εἶναι ὅτι ξεχνᾶμε τὴ μεγάλη Ἀλήθειαν ὅτι ὁ Κύριος ἦλθε στὸν κόσμον «ἕνα ζῶν ἔχωμεν καὶ περισσὸν ἔχωμεν», γιὰ νὰ ἔχωμε ζωὴν καὶ νὰ τὴν ἔχωμε ἀφθονή (Ἰωάννου ι' 10). Κἀθε ὀργανισμὸς, ὅμως, ποὺ δὲν κοινωνεῖ με τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς φθίνει, ἐξασθενεῖ, ἀσθενεῖ, πέφτει: κάτω ἀποκαμωμένος. Κι ἂν δὲν τοῦ ἐμφυσήσῃ τότε πνοὴ ζωῆς γιὰ νὰ δυναμώσει: καὶ νὰ ἐγερθεῖ, καταθλίβεται καὶ πεθαίνει. Στὸ σημεῖο ἀκριβῶς αὐτό, ἂν δὲν προλάβῃ ὁ ἀδύναμος καὶ ἐξασθενημένος ἄνθρωπος νὰ φωνάξῃ καὶ νὰ ἐπικαλε-

σθει τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, θλίβεται, ταλαιπωρεῖται, δ-δυναται.

Εἶναι ἀλήθεια, δυστυχῶς, ὅτι σήμερα ὁ ἄνθρωπος ὅπως καὶ πάντοτε, ἔχει χίλιες δυὸ ἀφορμές καὶ εὐκαιρίες γὰρ νὰ συνειδητοποιεῖ τὴν ἐπιβδύνη αὐτῆς κατάστα-ση πού ζεῖ. Περιφέρεται ἀπὸ πόνο σὲ θλίψη καὶ ἀπὸ ἄλγος σὲ ὀδύνη. « Ἄν εἶναι, ὅμως, ἄνθρωπος ὁ πόνος, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔγιγαν μόνο γὰρ νὰ πονοῦνε», ὅπως λέει καὶ ὁ ποιητῆς (Γ. Σεφέρης). Γι' αὐτό, ὁ σημερινὸς ἄν-θρωπος, πού συνειδητοποιεῖ τὴν ἀρρώστια του καὶ τὴν ἀ-σθενεία του μὲ ποικίλους τρόπους καὶ σὲ ὄλο τὸ φά-σμα τοῦ ψυχασωματικοῦ του εἶναι, μπορεῖ καὶ νὰ ἀντι-δράσει μὲ διαφορετικοὺς ἐπίσης τρόπους. Εἴτε α) νὰ θυ-θωθεῖ στὴν ἐσχάτη ἀπελπισία γιατί δὲν περισσεύει πιά γι' αὐτὸν ὑπομονή, εἴτε β) νὰ ξεσηκωθεί καὶ νὰ ἐξε-γερεθεῖ ἐναντία στὶς ἀπρόσωπες ἢ προσωπικὲς δυνάμεις πού τὸν καθηλώνουν ἀκίνητοποιημένο, εἴτε γ) νὰ ἀπευ-θυθεῖ στὸν Μόνον πού μπορεῖ μὲ τρόπο καθολικὸ καὶ ὀλοκληρωμένο νὰ τὸν ἐγείρει καὶ νὰ τὸν ἀποκαταστήσει.

Τὸ τελευταῖο τοῦτο, θέδαια, χρειάζεται τόλμη. Πρῶ-τα - πρῶτα γὰρ νὰ παραδεχθεῖ ὅτι εἶναι ἄρρωστος, ἀσθε-νῆς καὶ ἀδύναμος καὶ ὄχι μόνο «συμπτωματικὰ», ἐπειδὴ παρουσιάζει αὐτὸ ἢ ἐκείνο τὸ σύμπτωμα, ἀλλὰ εἶναι ἀ-σθενῆς καὶ ἀδύναμος γιατί διέκοψε τὴν ἐπαφή του μὲ τὸ σθένος, τὴ δύναμη καὶ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς. Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινοῦν ὄλα, ἐκεῖ θρῖσκειται ἡ αἰτία, ἐκεῖ θρῖσκε-ται ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ. Στὸ μέτρο πού ἀποκαθίσταται ἡ κοινωνία καὶ ἡ ἐπικοινωνία του μὲ τὸν Χριστό, θέτει τὶς θέσεις γὰρ μιὰ ἐνδυναμωσὴ του καὶ ἐπανένταξή του στὸ πλαίσιο ἐκείνο, ὅπου μποροῦν νὰ ἐπαναλειτουργή-σουν ἀπρόσκοπτα οἱ δυνάμεις του καὶ οἱ λειτουργίες του, μέσα θηλαδὴ στὴν Ἐκκλησία πού εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐμεῖς εἴμαστε μέλη αὐτοῦ τοῦ σώματος (Α' Κορινθίους 16' 27).

Δυνητικά ἔχει ἤδη δώσει μιὰν ἄλλη τ ρ ο π ῆ σ τὴν κατάστασή του καὶ δὲν στηρίζεται μόνο στὶς δικῆς του δυνάμεις. Αὐτὸν, τὸν ἀποκατωμένο καὶ κάμνοντα ἄνθρω-πο «ἐγερεῖ ὁ Κύριος», θὰ τὸν σηκώσει καὶ θὰ τοῦ συγ-χωρεθοῦν οἱ ἐπὶ μέρους ἁμαρτίες του πού ἐκφράζον καὶ συμβολίζουν τὴν ἁμαρτία μὲ ἄλφα κεφάλαιο, πού συνί-σταται, θηλαδὴ, στὴν ἀπομάκρυνσή του ἀπὸ τὸν Κύριο. Ὁ Κύριος θὰ τὸν ἐγείρει γιατί ὁ ἴδιος ἔχει νικήσει τὴν ἀρρώστια καὶ τὸν θάνατο, «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν». Καὶ ἐν ὁ Χριστὸς χάρισε τὴ ζωὴ σ' αὐτοὺς πού θρῖ-σκονταν στὰ μνήματα, πόσο μᾶλλον σ' ἐμᾶς πού ἐπικα-λούμεθα τὸ ὄνομά Του γὰρ νὰ ζωντανέψουμε καὶ νὰ περπατήσουμε πίσω Του, καὶ νὰ Τὸν ἀκολουθήσουμε, Αὐτὸν πού εἶναι ἡ μοναδικὴ Ὁδός. «Χριστὸς γὰρ ἐγή-γερται, εὐφροσύνῃ αἰώνιος». Μὲ τὴ δύναμη αὐτῆς τῆς ἐγέρσεως καὶ μεῖς ἐγερθήμεθα, μὲ τὴ δύναμη τῆς δικῆς Του Ἀναστάσεως ἀνιστάμεθα καὶ πορευθήμεθα, μᾶς συγ-χωρεῖ τὰ ἁμαρτήματα ἀλλὰ κυρίως συν-χωρεῖ, πορευέ-ται, θηλαδὴ, μαζί μας καὶ παραμένει μαζί μας ὄλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας.

Εἰς Θεραπείαν

Ἐμεῖς ἀνιχνεύουμε τὸν Χριστὸ στὰ «μυστήρια τῆς Χάριτος» πού εἶναι τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, δῶρα

τῆς μεγάλης ἀγάπης Του γὰρ μᾶς. Θὰ τὰ ἐπιστρέψουμε σὰν «δῶρα ἀδῶρα» ἢ θὰ ἀντλήσουμε τὶς μεγάλες δωρεές πού ἐκπηγάξουν ἀπὸ αὐτά; Γνωρίζουμε, ὅτι ὁ Θεὸς πού σαρκώθηκε γὰρ μᾶς, δὲν εἶναι ἕνας ἄ-υλος, ἐξαυλωμέ-νος Θεός. Ἀγάπησε τὸν Κόσμο, ἐξαγίασε τὴν ὕλη, δέθηκε μαζί της καὶ μὲ τρόπο ἀκατάληπτο χρησιμοποιεῖ ὄλικὰ αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὅπως τὸ φῶς καὶ τὸ κρασί, ἀρωμα-τώδεις οὐσίες ἀνάμεικτες μὲ λάδι, τὸ νερὸ καὶ ἄλλα εἶδη, γὰρ νὰ μᾶς μεταγγίξει τὸ αἷμα Του, νὰ μᾶς με-ταδίδει τὰ χαρίσματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νὰ διο-χετεύει τὶς ἱαματικὲς Του δυνάμεις καὶ μὲ κάθε τρόπο νὰ μᾶς κάνει αἰσθητὴ τὴν παρουσία Του σ' αὐτὸ τὸ διά-στημα πού κινούμεθα μεταξὺ ἀπουσίας καὶ Παρουσίας.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ στὸ μυστήριο τοῦ Εὐχε-λαίου πού τελοῦμε σήμερα, καὶ πού στὴν Ἐκκλησία ἔχει παραδοθεῖ ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴ ἡδὴ ἐποχὴ (πρβλ. καὶ Μάρκου 5' 12-13), τ ὁ λ ἄ δ ι, ὁ καρπὸς αὐ-τὸς τῆς τίμιας ἐληγῆς πού ἀφθονεῖ στὸν τόπο μας, μαζί μὲ τὶς δυνάμεις τὶς ὁποῖες ἔχει ἀποθέσει στὴ φύση του ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργός, καὶ γι' αὐτὸν τὸν λόγο χρησιμο-ποιεῖται ἀπὸ πολὺ παλὰ γὰρ θεραπευτικοὺς σκοποὺς, αὐτό, λοιπόν, τὸ λάδι, μὲ τὴν προσευχὴ πού γίνεται μὲ πίστη ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς καὶ ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς πιστοὺς ἄ-γ ι ἄ ζ ε τ α ι ἔτσι «ὥστε γενέσθαι τοῖς χρισμένους ἐξ αὐτοῦ εἰς θεραπείαν, εἰς ἀπαλλαγὴν παντὸς πάθους, νόσου σωματικῆς, μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος καὶ παντὸς κακοῦ». Τὸν παρακαλοῦμε, ἐμεῖς πού εἴμαστε «συντρίμματα τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων, νὰ στείλει τὴν ἱατρικὴν Του χάριν καὶ νὰ μᾶς παρέχει ὕγεια ὀ-λόκληρον σώματος καὶ ψυχῆς καὶ πνεύματος».

Ἡ ἐπανάκτηση αὐτῆς τῆς ὕγειας δὲν εἶναι ἀσφαλῶς ἀταμικὴ ὑπόθεση τοῦ καθενός, δι' ἴδιαν χρῆσιν. Ἡ ἀπο-κατάσταση τῆς ὕγειας γίνεται γὰρ νὰ ἐπανέλθουμε ὕ-γεις στὴν ἁγία, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, προκόπτοντες ἐν ἔργοις καλοῖς καὶ λόγοις ἀγαθοῖς, ὥστε νὰ προσκυνεῖται καὶ νὰ δοξάζεται τὸ ἄ-γιόν Του ὄνομα, μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ Ὁποῖου ἀπέρ-ρευσαν, ὄλες ἀπέρρευσαν, δωρεές καὶ χάριτες.

Ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἄς εὐλογῆσει καὶ τὴ σημερινὴ ἐκ-δήλωση τῆς Ἐταιρίας Χριστιανικοῦ Θεάτρου, πού τὴν εὐχαριστοῦμε γὰρ τὴν πρόσκληση πίστεως καὶ ἀγάπης πού μᾶς ἀπηύθυνε. Ὁ Κύριος, ἄς φανερώσει σὲ ὄλους μας χαρίσματα ἱαμάτων καὶ ἄς μᾶς δωρίξει τὴ χαρὰ Του σὲ κάθε περίσταση.

